

Република Србија
УПРАВНИ СУД
12 У. 3974/15
8.4.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Жељка Шкорића, председника већа, мр Зорана Рељића и Павела Јонаша, чланова већа, са судским саветником Љубом Ергићем, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиоца М. П. из Б., ул. ... бр. ..., ради поништаја решења туженог Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Сектора за порескоправне послове и координацију, Регионалног одељења за другостепени поступак Београд, број 300-436-05-00245/2014-G1000 од 29.1.2015. године, у предмету пореском, у нејавној седници већа одржаној дана 8.4.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба СЕ ОДБИЈА.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца изјављена против решења Градске управе града Београда, Секретаријата за финансије – Управе јавних прихода града Београда, Сектора јавних прихода за подручје градских општина – Одељење Раковица, број I-02-436-1-ПГ/17528/2010-120 од 5.3.2014. године, којим је тужиоцу утврђена обавеза на име пореза на имовину физичких лица за 2010. годину, за непокретност – пословни простор у Б. у ул. ... бр. ..., укупне површине 561,00 м2, у износу од 772.962,79 динара.

Тужбом, поднетом Управном суду дана 9.3.2015. године, уређеном и допуњеном поднеском од 20.4.2015. године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа, сматрајући да му је предметна пореска обавеза утврђена у превисоком износу. Тужилац наводи да се бави занатским радовима, поправком возила, као и да је према својим могућностима дограђивао своју радионицу. Такође истиче да је предметни објект легализовао и предао сву потребну документацију са пореском пријавом, као и да је уредно плаћао обавезе по ранијим решењима које је добијао. Тужилац сматра да у оспореном решењу нису оцењени сви наводи жалбе, чиме је по његовом мишљењу,

учињена повреда правила поступка прописана одредбом члана 235. став 2. Закона о општем управном поступку. Понављајући жалбене наводе којима се истиче застарелост утврђивања предметне пореске обавезе, тужилац истиче да се не може прихватити становиште туженог да није наступила застарелост, имајући у виду да се стари Закон о пореском поступку и пореској администрацији, којим је био прописан рок застарелости од три године, примењивао до 6.8.2010. године, при чему истиче да је ретроактивна примена новог прописа дозвољена само у случају уколико је исти повољнији за тужиоца, што у конкретној ситуацији није случај, будући да нови пропис предвиђа рок застарелости од пет година. Тужилац такође истиче да је у конкретном случају, као пореска основица узета тржишна вредност из 2008. године, када су цене некретнина достигле свој максимум, сматрајући да просечна цена по м² није објективно утврђена, сходно одредбама члана 4. Правилника о начину утврђивања основице пореза на имовину. С тим у вези, тужилац истиче да висина просечних цена у промету није утврђена на основу података из стварног промета, већ на основу “паушалног” решења првостепеног органа од 14.4.2010. године. Са изнетих разлога, предложено је да Суд уважи тужбу и поништи оспорено решење.

У одговору на тужбу, тужени орган је остао при разлозима из образложења оспореног решења и предложио да Суд одбије тужбу.

Испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом члана 41. став 1. Закона о управним споровима, Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да тужба није основана.

Из списка предмета и образложења оспореног решења произлази да је ожалбеним решењем тужиоцу утврђен порез на имовину за 2010. годину на основу података исказаних у обрасцу ПП-2 Пореска пријава за утврђивање пореза на имовину, које је тужилац, као порески обвезник, предао првостепеном органу дана 21.2.2014. године и података из пореске пријаве поднете пореском органу 2002. године. Из списка предмета и образложења оспореног решења даље произлази да је висина предметне пореске обавезе утврђена на основу претходно утврђене пореске основице у висини утврђене тржишне вредности предметне непокретности на дан 31.12.2009. године, као године која претходи години за коју се утврђује предметна пореска обавеза. У конкретном случају, тржишна вредност предметне непокретности утврђена је тако што је претходно утврђена просечна тржишна цена м² за пословни простор на подручју општине Раковица на дан 31.12.2009. године, која према решењу Управе јавних прихода града Београда, Сектора за финансије од 14.4.2010. године, износи 192.788,83 динара, с тим да су приликом утврђивања тржишне вредности предметне непокретности, као корективни елементи, узети у обзир и коефицијенти квалитета и локације предметне непокретности, као и стопа амортизације.

Одредбама Закона о порезима на имовину ("Службени гласник РС", бр. 26/2001) прописано је да се порез на имовину плаћа на право својине на непокретности (члан 2. став 1. тачка 1), да је обвезник правно и физичко лице које је ималац тог права (члан 4 став 1), да је основица пореза тржишна вредност непокретности на дан 31. децембра године која претходи години за коју се утврђује и плаћа порез на имовину (члан 5 став 1), с тим да се тржишна вредност непокретности утврђује применом основних и корективних елемената, при чему су основни елементи корисна површина и просечна тржишна цена квадратног метра одговарајућих непокретности на територији општине, док су корективни елементи локација и квалитет непокретности и други елементи који утичу на тржишну вредност непокретности (члан 6).

Одредбом члана 4 став 2. Правилника о начину утврђивања основице пореза на имовину и права на непокретностима ("Службени гласник РС", бр. 38/2001, 45/2004), прописано је да се просечна тржишна цена квадратног метра градског грађевинског земљишта, односно просечна тржишна цена квадратног метра објекта ако нема података из става 1. овог члана, утврђује према просечној тржишној вредности квадратног метра земљишта односно одговарајућих објеката у општини односно граду у коме се земљиште односно објекат налази, утврђеној у поступку утврђивања основице пореза на пренос апсолутних права у години која претходи години за коју се утврђује и плаћа порез на имовину.

Одредбама члана 5. Правилника о начину утврђивања основице пореза на имовину и права на непокретностима прописано је да се просечна тржишна цена квадратног метра непокретности која је утврђена на начин из члана 4. овог правилника коригује множењем са коефицијентом локације (став 1.), с тим да се за објекат на подручју насеља градског карактера у којем се према прописима којима се уређује плаћање накнаде за коришћење градског грађевинског земљишта ова накнада плаћа по зонама, а објекат се налази изван зона обухваћених у ставу 2. овог члана, коефицијет локације износи 0,60 (став 4).

Полазећи од цитираних одредаба Закона о порезима на имовину и Правилника о начину утврђивања основице пореза на имовину и права на непокретностима, те несумњиво утврђеног чињеничног стања, Управни суд налази је оспорено решење правилно и на закону засновано. Суд је, наиме, ценио тужбене наводе истакнуте у жалби, којима се истиче да је тржишна вредност предметне непокретности превисоко утврђена, али је нашао да су исти правилно оцењени од стране туженог органа као неосновани, налазећи да је правилна оцена туженог органа да је првостепени орган правилно утврдио тржишну вредност предметне непокретности на дан 31.12.2009. године, применом основних и корективних елемената, у складу са одредабама члана 5. и 6. Закона о порезима на имовину и одредаба 4. и 5. Правилника о начину утврђивања основице пореза на имовину и права на непокретностима. Суд је такође ценио тужбене наводе истакнуте и у жалби, којима се указује на то да је наступила застарелост утврђивања предметне пореске обавезе, али је нашао да су исти правилно оцењени од стране туженог органа као неосновани. Суд је, наиме, имао у виду да је одредбама члана 114. Закона о пореском поступку и пореској администрацији ("Службени гласник РС", бр. 80/2002...53/2010) који се примењује од 6.8.2010. године, прописано да право Пореске управе на утврђивање и наплату пореза и споредних пореских давања застарева за пет година од дана када је застарелост почела да тече (став 1), с тим да застарелост права на утврђивање пореза и споредних пореских давања почиње да тече од првог дана наредне године од године у којој је требало утврдити порез, односно споредно пореско давање (став 2). Полазећи од цитираних законских одредаба, те имајући у виду да је ожалбеним решењем тужиоцу утврђен порез на имовину за 2010. годину, Управни суд налази да је правилан закључак туженог органа да је у конкретном случају застарелост почела да тече од 1.1.2011. године, као првог дана наредне године од године у којој је требало утврдити пореску обавезу. Како је, наиме, у току трајања рока застарелости извршена измена прописа о застарелости са три на пет година, а рок застарелости није истекао по ранијем пропису, то се у конкретном случају примењује рок застарелости од пет година, утврђен наведеном изменом закона, како то по налажењу суда, правилно закључује тужени орган. Полазећи од изнетог, те како је ожалбено решење достављено тужиоцу у 2014. године, што се ни наводима тужбе не оспорава, Управни суд налази да је правилан закључак туженог органа да у конкретном случају није протекао законом прописан рок од пет година за утврђивање предметне пореске обавезе. Суд је такође ценио и остале наводе изнете у тужби, па је нашао да су они без значаја за другачију оцену законитости оспореног решења, имајући у виду утврђено чињенично стање, на које је правилно примењено материјално право.

Стога је, по оцени Управног суда, правилно је одлучио тужени орган када је одбио жалбу тужиоца у овој ствари, дајући за своју одлуку разлоге које као јасне и довољне прихвата и овај суд.

Управни суд је оценио да су, сагласно одредби члана 33. став 2. Закона о управним споровима, испуњени услови за одлучивање у овој ствари без одржавања усмене расправе, с обзиром на то да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, а оспорено решење је засновано на потпуно и правилно утврђеном чињеничном стању на које је правилно примењено материјално право.

С обзиром на изнето, Управни суд је, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, на основу члана 40. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 8.4.2016. године, 12 У. 3974/15

Записничар
Љубо Ергић, с.р.

Председник већа-судија
Жељко Шкорић, с.р.

За тачност отправка
управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ТП